

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lipca 2022 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Małgorzata Jarząbek

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 28 lipca 2022 r.

w Warszawie

sprawy z odwołania K. Z.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

przy udziale zainteresowanej Izby Administracji Skarbowej w W.

o podstawę wymiaru zasiłku chorobowego

na skutek apelacji wniesionej przez organ rentowy

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
z dnia 27 maja 2021r. sygn. akt VI U 142/20

1. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie pierwszym i oddala odwołanie K. Z. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 02 stycznia 2020r. znak: (...),
2. zasądza od K. Z. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. kwotę 120 zł (sto dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.

Sędzia Małgorzata Jarząbek

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 27 maja 2021 r. w punkcie 1 zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 2 stycznia 2020 r., nr: (...) w ten sposób, że przyznał odwołującej K. Z. prawo do zasiłku chorobowego za okres od 7 września 2017 r. do 5 grudnia 2017 r. oraz od 5 stycznia 2018 r. do 20 lutego 2018 r. z podstawy wymiaru zasiłku w kwocie 3.617,22 złotych oraz w punkcie 2 roszczenie o odsetki od niewypłaconego w terminie zasiłku chorobowego za okres od 7 września 2017 r. do 5 grudnia 2017 r. oraz od 5 stycznia 2018 r. do 20 lutego 2018 r. przekazał zgodnie z właściwością rzeczową do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. celem rozpoznania i rozstrzygnięcia (wyrok z dnia 27 maja 2021 r., k. 75 a. s.).

Sąd I instancji ustalił, że odwołująca pełniła służbę w Izbie Administracji Skarbowej w W. w okresie od 23 lipca 1997 r. do 31 sierpnia 2017 r. Przy uwzględnieniu otrzymywanego przez nią wynagrodzenia za okres od września 2016 r. do sierpnia 2017 r. oraz obliczając podstawę jej wymiaru zasiłku zgodnie z art. 48 i nast. ustawy zasiłkowej, podstawa

wymiaru zasiłku za okresy od 7 września 2017 r. do 5 grudnia 2017 r. i od 5 stycznia 2018 r. do 20 lutego 2018 r. wyniosła 3.617,22 złotych. Tymczasem Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. na mocy decyzji z dnia 2 stycznia 2020 r., znak: (...) przyznał ubezpieczonej prawo do zasiłku chorobowego od 7 września 2017 r. do 5 grudnia 2017 r. z podstawy wymiaru 1.725,80 złotych oraz od 5 stycznia 2018 r. do 20 lutego 2018 r. z podstawy wymiaru 1.812,09 złotych. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że odwołująca, jako funkcjonariusz Służby Celnej, nie była objęta ubezpieczeniem chorobowym. Jednak wobec treści prawomocnego wyroku sądu, w którym to przyznano odwołującej prawo do zasiłku chorobowego za okres od 7 września 2017 r. do 5 grudnia 2017 r. oraz od 5 stycznia 2018 r. do 20 lutego 2018 r. ZUS uznał, że należy wypłacić od minimalnej podstawy wymiaru zgodnie z art. 45 ustawy zasiłkowej.

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił w oparciu o wskazane wyżej dowody z dokumentów, których wiarygodność nie została skutecznie zakwestionowana przez strony w toku postępowania. Sąd I instancji oparł się również na wnioskach zawartych w opinii biegłej sądowej z zakresu księgowości i rachunkowości. ZUS zakwestionował opinię, jednak jego zarzuty sprowadzały się głównie do prawnej kwalifikacji stosunku służby odwołującej pod kątem ubezpieczeniowym. Odnośnie hipotetycznych wyliczeń ZUS przedstawił nawet korzystniejszy dla odwołującej wariant, który został przez nią zakwestionowany przy jednoczesnym poparciu wariantu wynikającego z wyliczeń biegłej, które stanowiły podstawę dokonanych ustaleń.

Sąd Rejonowy zważył, że na mocy prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi - Południe w Warszawie z dnia 7 listopada 2018 r., sygn. akt VI U 436/17 odwołująca uzyskała prawo do zasiłku chorobowego m.in. za okres wskazany w zaskarżonej decyzji. W uzasadnieniu tego wyroku słusznie wskazano, że chociaż odwołująca, jako funkcjonariusz Izby Celnej, nie odprowadzała składek na ubezpieczenie chorobowe od swojego wynagrodzenia, to jednak należy przyjąć taką wykładnię przepisów ustawy zasiłkowej, która dopuszcza nabycie przez takiego funkcjonariusza prawa do zasiłku chorobowego po zakończeniu służby, jeżeli w jej trakcie powstała niezdolność do jej wykonywania. Sąd powołał się przy tym na wykładnię celowościową, a także na konstytucyjną zasadę równego traktowania obywateli w zakresie konstytucyjnego prawa do zabezpieczenia społecznego. Z tego też względu nie do zaakceptowania jest stanowisko ZUS, które sprawia, że ochrona funkcjonariusza przyznana wyrokiem z dnia 7 listopada 2018 r. staje się iluzoryczna. Odwołująca bowiem otrzymywała uposażenie w wysokości znacznie przekraczającej minimalne wynagrodzenie, od którego ZUS ustalił podstawę wymiaru zasiłków w zaskarżonej decyzji. Intencją przyznania odwołującej prawa do zasiłku było zapewnienie jej po zakończeniu okresu służby, na zasadach takich samych jak innym osobom podlegającym ubezpieczeniu chorobowemu, źródła utrzymania w okresie niezdolności do pracy. Zasady obliczania podstawy wymiaru zasiłków, czy to dla osób będących pracownikami czy też dla osób niebędących pracownikami akcentują funkcję rekompensacyjną zasiłku chorobowego i uzależniają wysokość podstawy wymiaru tego zasiłku od wysokości otrzymywanych przychodów. Nie ma powodu, aby w sytuacji byłego funkcjonariusza przyjąć niekorzystny wyjątek i pomijać jego faktycznie otrzymywane wynagrodzenie, a zamiast tego przyznawać mu podstawę wymiaru zasiłku obliczaną od minimalnego wynagrodzenia. Art. 45 ustawy zasiłkowej, na który powołał się ZUS stanowi, że podstawa wymiaru zasiłku chorobowego z tytułu pracy w pełnym wymiarze czasu pracy nie może być niższa od kwot minimalnego wynagrodzenia za pracę, po odliczeniu kwoty odpowiadającej 13,71% tego wynagrodzenia. Przepis ten znajdzie więc zastosowanie w przypadku, gdy ubezpieczony będący pracownikiem uzyskiwał przychody niższe niż wynagrodzenie minimalne. Odwołująca zaś otrzymywała uposażenie w kwotach znacznie przekraczających minimalne wynagrodzenie. Stąd też, aby zachować realność przyznanego jej prawa do zasiłku chorobowego prawomocnym wyrokiem sądu należy wysokość podstawy wymiaru tego zasiłku obliczyć w relacji do faktycznie otrzymywanego przez nią wynagrodzenia. Jednocześnie odwołująca nie była pracownikiem, tylko funkcjonariuszem Izby Administracji Skarbowej w W., wobec czego do jej sytuacji znajdują zastosowanie przepisy znajdujące się w rozdziale 9 ustawy zasiłkowej, dotyczące zasad ustalania podstawy wymiaru zasiłków przysługujących ubezpieczonym niebędącym pracownikami. Na podstawie art. 48 i nast. tej ustawy biegły wyliczył podstawę wymiaru zasiłku chorobowego dla odwołującej

w kwocie 3.617,22 złotych i taką też kwotę Sąd I instancji przyjął jako tę podstawę. Tym samym zmieniono zaskarżoną decyzję i przyznano odwołującej prawo do zasiłku chorobowego za okres od 7 września 2017 r. do 5 grudnia 2017 r. oraz od 5 stycznia

2018 r. do 20 lutego 2018 r. z podstawy wymiaru zasiłku w kwocie 3.617,22 złotych. Odwołująca wносиła również roszczenie o zasądzenie na jej rzecz odsetek od niewypłaconego w terminie zasiłku chorobowego przez ZUS. Natomiast kwestia odsetek nie była przedmiotem zaskarżonej decyzji. Wobec tego roszczenie o odsetki powinno być rozpoznane przez organ rentowy, który następnie wyda decyzję przyznającą lub odmawiającą przyznania odsetek, od której to decyzji odwołująca będzie mogła odwołać się do sądu. Na obecnym etapie sprawy przekazano roszczenie o odsetki od niewypłaconego w terminie zasiłku chorobowego za okres od 7 września 2017 r.

do 5 grudnia 2017 r. oraz od 5 stycznia 2018 r. do 20 lutego 2018 r. zgodnie

z właściwością rzeczową do ZUS (...) Oddział w W. celem rozpoznania

i rozstrzygnięcia, działając na podstawie art. 477⁽¹⁰⁾ § 2 k.p.c.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w apelacji z dnia 16 lipca 2021 r. zaskarżył wyrok Sądu I instancji w części w zakresie punktu 1, któremu zarzucił naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.:

- art. 45 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa w związku z § 3 i 4 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 2 kwietnia 2012 r. w sprawie określenia dowodów stanowiących podstawę przyznania i wypłaty zasiłków z ubezpieczenia poprzez jego niezastosowanie, pomimo że w przypadku braku danych z druku Z-10 i danych zgromadzonych na podstawie odprowadzanych składek nie jest możliwe ustalenie podstawy wymiaru zasiłku i tym samym w takiej sytuacji zasiłek chorobowy musi być naliczony w kwocie nie mniejszej niż od kwoty minimalnego wynagrodzenia za pracę

- art. 48 ustawy o świadczeniach pieniężnych w razie choroby i macierzyństwa poprzez jego zastosowanie i obliczenie podstawy wymiaru zasiłku na podstawie uzyskanego przychodu z tytułu zatrudnienia, mimo że brak jest deklaracji z podstawą wymiaru składek na ubezpieczenie chorobowe/zasiłku złożonych przez pracodawcę za ubezpieczoną za sporny okres, od której to podstawy wymiaru składek/zasiłku należałoby wyliczyć przysługującą ubezpieczonej kwotę zasiłku chorobowego.

Wobec powyższego organ rentowy wniósł o zmianę orzeczenia Sądu I Instancji **w części w zakresie punktu 1** poprzez oddalenie odwołania oraz o zasądzenie od odwołującej na swoją rzecz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych za postępowanie przed Sądem II Instancji.

W treści uzasadnienia środka zaskarżenia na wstępie organ rentowy opisał rozstrzygnięcie zawarte w zaskarżonej decyzji. W dalszej części wskazał gdzie i w jakim okresie odwołująca była zatrudniona. Następnie stwierdził że za ubezpieczoną nie były odprowadzane składki na ubezpieczenie chorobowe i tym samym nie była wykazywana podstawa wymiaru składek na ubezpieczenie chorobowe stanowiąca podstawę wymiaru ewentualnego zasiłku chorobowego. Organ rentowy przytoczył też treść przepisów rozporządzenia, które zawarł w zarzutach apelacyjnych.

Mając na uwadze powyższe ZUS stwierdził, że w przypadku braku danych z druku Z-10 i danych gromadzonych na podstawie odprowadzanych składek nie jest możliwe ustalenie podstawy wymiaru zasiłku. W takiej sytuacji w jego ocenie znajduje zastosowanie art. 45 ustawy o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. **Organ rentowy stanął na stanowisku, że wobec braku składek** na ubezpieczenie chorobowe opłacanych i zaewidencjonowanych na koncie ubezpieczonej, zasadnie ustalił podstawę wymiaru składek w oparciu o wyżej wymieniony przepis. Jego zdaniem niezrozumiałe natomiast jest zastosowanie przez Sąd I instancji dyspozycji art. 48 tej ustawy, który stosuje się zasadniczo w stosunku do osób niebędących pracownikami, ale za które zostały złożone deklaracje z podstawą wymiaru składek na ubezpieczenie chorobowe i jednocześnie zostały opłacone składki na to ubezpieczenia.

W niniejszej sprawie nie zostały złożone ani deklaracje z wykazaną podstawą wymiaru składek na ubezpieczenia chorobowe ani też nie zostały opłacone składki na ubezpieczenie chorobowe (apelacja z dnia 16 lipca 2021 r., k. 85-88 a. s.).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego, jako zasadna, zasługuje w pełni na uwzględnienie.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. zarzucił wydanemu rozstrzygnięciu przez Sąd I instancji naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.:

- art. 45 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2019 r., poz. 645 z późn. zm.) zwanej dalej „ustawą zasiłkową”, który stanowi, że podstawa wymiaru zasiłku chorobowego z tytułu pracy w pełnym wymiarze czasu pracy nie może być niższa od kwoty minimalnego wynagrodzenia za pracę, po odliczeniu kwoty odpowiadającej 13,71% tego wynagrodzenia;

- art. 48 ust. 1 ustawy zasiłkowej wskazujący, że podstawę wymiaru zasiłku chorobowego przysługującego ubezpieczonemu niebędącemu pracownikiem stanowi przeciętny miesięczny przychód za okres 12 miesięcy kalendarzowych poprzedzających miesiąc, w którym powstała niezdolność do pracy;

- § 3 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 2 kwietnia 2012 r. w sprawie określenia dowodów stanowiących podstawę przyznania i wypłaty zasiłków z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2014 r., poz. 1594) zwanego dalej „rozporządzeniem”, w myśl którego dowodem stanowiącym podstawę przyznania i wypłaty przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych zasiłku chorobowego za okres niezdolności do pracy przypadającej po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego jest oświadczenie osoby występującej o zasiłek zawierające informację o zaprzestaniu i niepodjęciu działalności zarobkowej stanowiącej tytuł do objęcia obowiązkowo lub dobrowolnie ubezpieczeniem chorobowym albo zapewniającej prawo do świadczeń za okres niezdolności do pracy z powodu choroby, o nieustaleniu prawa do emerytury lub renty z tytułu niezdolności do pracy, zasiłku dla bezrobotnych, zasiłku przedemerytalnego, świadczenia przedemerytalnego lub nauczycielskiego świadczenia kompensacyjnego, o niepodleganiu obowiązkowo ubezpieczeniu społecznemu rolników określonego w przepisach o ubezpieczeniu społecznym rolników, złożone na druku ZUS Z-10, którego wzór jest określony w załączniku nr 4 do rozporządzenia;

- § 4 ust. 1 pkt 1 i 2 rozporządzenia, zgodnie z którym dowodem stanowiącym podstawę przyznania i wypłaty ubezpieczonemu: wynagrodzenia za czas niezdolności do pracy z powodu choroby, a następnie zasiłku chorobowego wypłacanego przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych lub zasiłku chorobowego wypłacanego przez płatnika składek, a następnie zasiłku chorobowego wypłacanego przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych, jest zaświadczenie lekarskie o czasowej niezdolności do pracy z powodu choroby, obejmujące okres, za który ubezpieczonemu przysługuje wynagrodzenie lub zasiłek chorobowy, które płatnik składek, po wypłaceniu tego wynagrodzenia lub zasiłku, przekazuje do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, a którego kopię potwierdzoną za zgodność z oryginałem pozostawia w aktach.

Sąd Okręgowy zważył, że w następstwie naruszenia przepisów rozporządzenia, Sąd I instancji dokonał błędnego zastosowania przepisów ustawy zasiłkowej. W rozpatrywanej sprawie fundamentalne znaczenie miały poczynione prawidłowo ustalenia faktyczne,

z których wynika, że odwołująca, będąca funkcjonariuszem służby celnej, nie podlegała ubezpieczeniu chorobowemu z tytułu wykonywania obowiązków pracowniczych. Mając na uwadze powyższe od wypłacanego jej wynagrodzenia nie była obliczana

i odprowadzana składka na ubezpieczenie chorobowe. W takiej sytuacji należałoby zastosować art. 45 ustawy zasiłkowej, który gwarantuje minimalną ochronę ubezpieczeniową dla wnioskodawców. Wbrew ocenie przyjętej przez Sąd I instancji ochrona przyznana na mocy tego przepisu nie będzie iluzoryczna w związku

z prawomocnym wyrokiem wydanym przez Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie z dnia 7 listopada 2018 r., VI U 436/17. Na mocy tego orzeczenia odwołująca uzyskała prawo do zasiłku chorobowego za sporny okres wynikający z treści zaskarżonej decyzji. W ocenie wskazanego Sądu przepisy ustawy zasiłkowej dopuszczają nabycie prawa do zasiłku chorobowego po zakończeniu służby, jeżeli w jej trakcie doszło do niezdolności do jej wykonywania. Przedmiotowy wyrok zasadniczo nie nakazywał obliczenia podstawy wymiaru zasiłku chorobowego w wysokości ustalonego miesięcznego uposażenia, a jedynie przyznawał ogólne prawo do świadczenia. Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie nie rozstrzygnął o wysokości przyznanego zasiłku, co było przedmiotem wydania kolejnej decyzji przez organ rentowy.

W ocenie Sądu II instancji w rozpatrywanej sprawie nie ma żadnego znaczenia, że ubezpieczona pobierała uposażenie w kwocie przekraczającej minimalne wynagrodzenie za pracę. Sąd I instancji błędnie przyjął, że intencją przyznania odwołującej prawa do zasiłku było zapewnienie jej źródła utrzymania w okresie niezdolności do pracy na takich samych zasadach, jak innym osobom podlegającym ubezpieczeniu chorobowemu. Intencja, o której wspomniał Sąd I instancji, nie wynikała w żaden sposób z orzeczenia prejudycjalnego Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie wobec rozpatrywanej sprawy, bowiem nie wypowiedział się od jakiej wysokości uposażenia należałoby wyliczyć ubezpieczonej podstawę wymiaru zasiłku chorobowego.

Sąd I instancji niesłusznie również uznał, że obniżenie wysokości zasiłku chorobowego K. Z. na podstawie art. 45 ustawy zasiłkowej do kwoty minimalnego wynagrodzenia stanowiłoby naruszenie konstytucyjnej zasady równego traktowania obywateli w zakresie prawa do zabezpieczenia społecznego. Sąd Okręgowy przyjął dokładnie odmienne stanowisko, zgodnie z którym obliczenie wysokości podstawy wymiaru zasiłku w oparciu o kwotę wynikającą z uposażenia otrzymywanego przez odwołującą skutkowałoby pogwałceniem konstytucyjnych przepisów. Art. 45 ustawy zasiłkowej przyznaje prawo do wyliczenia świadczenia przy przyjęciu co najmniej minimalnej podstawy wymiaru zasiłku. W rozpatrywanej sprawie wymaga podkreślenia, że za odwołującą nie były odprowadzane składki na ubezpieczenie chorobowe i tym samym nie była wykazywana podstawa wymiaru składek z tego tytułu stanowiąca podstawę wymiaru ewentualnego zasiłku chorobowego. W związku z tym nie były też odprowadzane składki do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z tytułu ubezpieczenia chorobowego, a zatem nie możliwym byłoby wyliczenie kwot zasiłku z wysokości uposażenia otrzymywanego przez odwołującą w okresie służby. W takiej sytuacji doszłoby do naruszenia przepisów konstytucyjnych dotyczących zabezpieczenia społecznego, albowiem sytuacja prawna odwołującej byłaby w sposób nieuzasadniony bardziej korzystna w odniesieniu do osób, które systematycznie odprowadzają składki na ubezpieczenia chorobowe. W związku z odprowadzaniem składek do Funduszu Ubezpieczeń Społecznych z tytułu ubezpieczenia chorobowego pracownikom systematycznie przy dokonywaniu wypłaty obniżane jest wynagrodzenie netto, które otrzymują od pracodawcy za wykonaną pracę. Pracownicy odprowadzający składki chorobowe partycypują w Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, przez co mogą być jego beneficjentami i pobierać zasiłek chorobowy w wysokości wyliczonej od podstawy wymiaru składek wynikającej z wysokości wynagrodzenia ujętej w ich stosunku pracy.

W przypadku zaś odwołującej przyjęcie takiej zasady oznaczałoby pogwałcenie zasady równego traktowania obywateli.

W przedstawionym aspekcie w ustawie z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. z 2020 r., poz. 505) zwanej dalej „ustawa o KAS” unormowano uprawnienia funkcjonariuszy służby celno-skarbowej związane

z niezdolnością do pracy na skutek choroby zasadniczo w sposób bardziej korzystny

w porównaniu do pracowników. W art. 180 § 1 pkt 5 ustawy o KAS ustalającego długość okresu otrzymywania uposażenia w czasie choroby. W myśl tego przepisu funkcjonariusza można zwolnić ze służby w przypadku nieobecności w służbie z powodu choroby trwającej dłużej niż rok. Pewne różnice występują także w wysokości uposażenia w okresie niezdolności do służby i pracy. Uposażenie funkcjonariusza służby cywilno-skarbowej jest finansowane z budżetu państwa, a zatem nie ma z potrzeby odprowadzania składek na ubezpieczenie chorobowe. Z porównania cytowanych przepisów wynika, że ustawa o KAS nie reguluje sytuacji funkcjonariusza celno-skarbowego, który stał się niezdolny do służby, jeżeli niezdolność do pracy z tej przyczyny trwa nadal po zwolnieniu ze służby, a stał się on niezdolny do służby w krótkim okresie przed jej zakończeniem, jak to zdarzyło się

w rozpatrywanej sprawie.

Należy bowiem zauważyć, że od uposażenia odwołującej nie była odprowadzana składka na ubezpieczenie chorobowe, a przez to jego wysokość w każdym miesiącu była pomniejszana o ten składnik ubezpieczeniowy. W związku z tym wysokość uposażenia netto K. Z. była niewątpliwie wyższa od standardowego pracownika opłacającego składki za ubezpieczenie chorobowe. Już choćby z tego powodu przyjęcie do wyliczeń wysokości podstawy zasiłku chorobowego jej uposażenia wskazywałoby na nierówność w traktowaniu świadczeniobiorców. Ponadto należy zauważyć, że ubezpieczona nie uczestniczyła w systemie składki chorobowej, a w związku z tym nie partycypowała w tym zakresie w budżecie Funduszu Ubezpieczeń Społecznej. Zatem nie może w pełni korzystać z jego praw, tak jak w przypadku pracowników odprowadzających składki na ubezpieczenie chorobowe. W takiej sytuacji należy stosować w pełni dyspozycję art. 45 ustawy zasiłkowej.

W rozpatrywanej sprawie Sąd Okręgowy doszedł do wniosku, że błędnie zastosowano art. 48 ustawy zasiłkowej, ponieważ na jego podstawie dokonano obliczenia podstawy wymiaru zasiłku zgodnie z uzyskanym przychodem z tytułu zatrudnienia odwołującej. Niemożliwym było ustalenie podstawy wymiaru zasiłku również ze względu na brak danych wynikających z druku Z-10. Z materiału dowodowego znajdującego się w aktach sprawy nie wynika, aby były gromadzone jakiegokolwiek dane wynikające z faktu odprowadzania składek na ubezpieczenie chorobowe. Na koncie odwołującej nie ma bowiem zaewidencjonowanych składek na ubezpieczenie chorobowe, co uniemożliwia wyliczenie podstawy wymiaru zasiłku w wysokości wyższej, aniżeli minimalne wynagrodzenie za pracę obowiązujące w danym roku kalendarzowym. Ponadto funkcjonariusze służby skarbowej są wyłączni z podlegania ubezpieczenia chorobowego, ponieważ nie wymienia ich katalog zawarty w art. 11 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2020 r., poz. 266 z późn. zm.). Niewymienienie celników w art. 11 ust. 1 i 2 powołanej wyżej ustawy jest konsekwencją art. 152 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej (Dz.U. z 2009 r., Nr 168, poz. 1323 z późn. zm.), zgodnie z którym w przypadku urlopu lub choroby funkcjonariusz otrzymuje uposażenie i inne świadczenia pieniężne należne na zajmowanym stanowisku służbowym. Natomiast stosownie do ust. 2 i 3 tego artykułu, przepis ust. 1 stosuje się także w razie niemożności wykonywania służby z innych przyczyn uprawniających do świadczeń określonych w przepisach o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, przez okres określony w tych przepisach. W razie niezdolności do służby z powodu choroby spowodowanej wypadkiem przy pełnieniu służby lub chorobą zawodową funkcjonariusz zachowuje prawo do świadczeń pieniężnych z ubezpieczenia społecznego z tytułu wypadków przy pełnieniu służby i chorób zawodowych, przez okres określony w przepisach o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 386 § 1 k.p.c., jak w punkcie 1 wyroku. Jednocześnie orzekł o kosztach postępowania w punkcie 2 wyroku zgodnie z art. 98 k.p.c. Za stronę przegrywającą sprawę w drugiej instancji została uznana odwołująca. W związku z tym Sąd zasądził od niej na rzecz organu rentowego kwotę 120 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej na mocy § 9 ust. 2 w związku z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2018 r., poz. 265).